

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11Csp/162/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116225207
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2018:2116225207.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci sporu žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., IČO: 47 967 692, Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., IČO: 50 361 368, Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, proti žalovanému: W. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z.XXX/XX, T., o zaplatenie 1.882,30 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa **z a m i e t a** .

II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca (pôvodne Poštová banka, a.s.) sa žalobou zo dňa 08.11.2016, doručenu súdu dňa 14. 11. 2016, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie mu sumy 1.882,30 eura spolu s úrokmi vyčíslenými ku dňu 08. 11. 2016 vo výške 1.522,18 eura, úrokmi zo zostatku nesplatennej istiny, t.j. zo sumy 1.882,30 eura, vo výške 19,5 % p.a. zo sumy 1.882,30 eura, odo dňa nasledujúceho po dni 08.11.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.882,30 eura odo dňa nasledujúceho po dni 08.11.2016 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania.

2. Pôvodný žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa XX.XX.XXXX bola medzi ním ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzavretá zmluva o úvere číslo XXXXXXXXXXX, súčasťou ktorej sú Všeobecné obchodné podmienky a Obchodné podmienky pre úver. Na základe zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver, a to vo výške podľa zmluvy. Žalovaný sa podľa zmluvy zaviazal vrátiť poskytnuté prostriedky v splátkach s lehotou splatnosti tej-ktorej splátky dohodnutou v zmluve. V dobe od uzatvorenia zmluvy po vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru žalovaný splatil svoj záväzok len čiastočne, pričom jednotlivé platby a spôsob ich započítania sú uvedené v listine „Aktuálny stav úveru“ vyhotovenej ku dňu 31.08.2015. Žalobca poukazuje na to, že uvedená listina je vyhotovená z bankového informačného systému žalobcu, ktorý je vedený v súlade s ustanovením § 40 ods. 8 a 9 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v platnom znení. V zmysle Obchodných podmienok pre úver, ak sa žalovaný dostal do omeškania s platením splátok, žalobcovi vznikol nárok požadovať predčasné splatenie úveru vrátane príslušenstva. Žalobca si právo požadovať predčasné splatenie istiny úveru v súlade s Obchodnými podmienkami uplatnil, a to na základe výzvy na úhradu dlžnej sumy adresovanej žalovanému, následkom čoho sa stal celý úver vrátane príslušenstva predčasne splatným. Žalovaný ani napriek zaslanej výzve nezaplatil dlžnú pohľadávku. V súlade s Obchodnými podmienkami vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť za poskytnutý úver úroky. Takto určená úroková sadzba je v zmluve dojednaná vo výške 19,5% ročne, pričom výška úrokovej sadzby je špecifikovaná aj v listine „Aktuálny stav úveru“ zo dňa 31.08.2015. V zmysle Obchodných podmienok, v prípade, ak sa úver stane predčasne splatným, žalobca je ďalej oprávnený úročiť nesplatenú istinu úveru úrokom dojednaným v zmluve. Žalobca

si uplatňuje voči žalovanému aj príslušné zákonné úroky z omeškania. V doplnení žaloby zo dňa 20.12.2017 žalobca uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že zo strany žalovaného došlo k podstatnému porušeniu zmluvných povinností zo zmluvy o úvere, a to tým, že neuhrádzal pravidelné mesačné splátky úveru riadne a včas, vyhlásil žalobca úver za predčasne splatný ku dňu 04.11.2013. Žalovaný uhradil celkovo sumu vo výške 1.929,82 eura, ktorá bola v zmysle zmluvy o úvere v spojení s Obchodnými podmienkami započítaná nasledovne: suma vo výške 269,82 eura na poplatky, suma vo výške 792,30 eura na zmluvne úroky a úroky z omeškania a suma 867,70 eura na istinu. Žalobca upozornil žalovaného na možnosť predčasného splatenia úveru listom. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou mesačnej splátky úveru prvýkrát dňa 15.01.2012, neuhradením mesačnej splátky riadne a včas. Túto splátku uhradil dňa 03.02.2012. Suma zmluvných úrokov do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru predstavuje sumu 902,47 eura a suma úrokov z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru predstavuje sumu 9,79 eura, teda spolu vo výške 912,26 eura, od ktorej odrátali úhrady žalovaného vo výške 792,30 eura. Výsledná suma zmluvných úrokov a úrokov z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru tak predstavuje sumu 119,96 eura. Následne suma zmluvných úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru predstavuje sumu 1.106,17 eura a suma úrokov z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru predstavuje sumu 297,82 eura, teda spolu vo výške 1.403,99 eura, od ktorej odrátali úhrady žalovaného vo výške 1,91 eura. Výsledná suma zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru tak predstavuje sumu vo výške 1.402,08 eura. Zrátané úroky do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (119,96 eura) spolu s úrokmi od vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru do 08.11.2016 (1.402,08 eura) predstavujú sumu vo výške 1.522,04 eura, čiže suma vyčíslených zmluvných úrokov a úrokov z omeškania do dňa 08.11.2016. Ďalej žalobca uviedol, že na ustanovenie § 52 odsek 2 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje zákaz retroaktivity, a teda nie je možné toto ustanovenie aplikovať na vzťahy, ktoré vznikli pred 01.04.2015, v opačnom prípade by došlo k porušeniu základných princípov nášho právneho poriadku. Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle aplikovať toto ustanovenie na právne vzťahy, ktoré boli založené pred 01.04.2015, nič mu nebránilo výslovne to uviesť v intertemporálnej norme § 879p, v ktorej sú explicitne uvedené ustanovenia, na ktoré sa nepravá retroaktivita vzťahuje. Argumentum a contrario je podľa žalobcu možné dospieť k záveru, že úmysel zákonodarcu je ten, že § 52 ods. 2 v novelizovanom znení sa vzťahuje výlučne na právne vzťahy založené po 01.04.2015. Podľa žalobcu na všetky úverové vzťahy, ktoré vznikli pred 01.04.2015 je nevyhnutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže zákonodarca až s účinnosťou 01.04.2015 určil výnimku, že spotrebiteľské úverové vzťahy sa spravujú ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Toto tvrdenie nachádza oporu aj v uznesení Najvyššieho súdu SR z 27. marca 2013, sp. zn. 6MCdo/4/2012. Ako dôkazy žalobca predložil Zmluvu o úvere zo dňa XX.XX.XXXX, Obchodné podmienky pre úver, Všeobecné obchodné podmienky, Výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 04.11.2013, Sadzobník poplatkov, Aktuálny stav úveru, Zmluvu o postúpení pohľadávok č. II/2017, Spôsob výpočtu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania, Kalkulačku pre výpočet RPMN.

3. Uznesením č.k. 11Csp/162/2016-49 zo dňa 23.06.2017 tunajší súd pripustil zmenu na strane žalobcu tak, že z konania vystúpil pôvodný žalobca - Poštová banka, a.s. a na jeho miesto vstúpil ako žalobca spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s..

4. Žalovanému bola žaloba s prílohami doručená dňa 12.10.2017, k tejto sa nevyjadril, skutkové tvrdenia nepoprel, predložené dôkazy nespochybnil.

5. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

6. Podľa § 297 CSP, súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

7. Súd vykonal dokazovanie listinami predloženými žalobcom, keď pojednával v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil a v neprítomnosti žalovaného, ktorý mal predvolanie doručené v zmysle § 111 ods. 3 CSP, svoju neprítomnosť neospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

8. Pôvodný žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa XX.XX.XXXX Zmluvu o úvere, na základe ktorej pôvodný žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 2.750,- eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 19,50 %, RPMN vo výške 21,34 % a priemernou hodnotou RPMN vo výške 20,65%, pričom výška nákladov bola uvedená v sume 1.198,79 eura. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 48 mesačných splátkach vo výške 89,27 eura. Prvá splátka bola splatná dňa 15.11.2011 a posledná splátka dňa 15.11.2015. Žalovaný zaplatil žalobcovi na predmetný úver celkom sumu 1.929,82 eura. Z Výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 04.11.2013 vyplýva, že pôvodný žalobca oznámil žalovanému, že úverová pohľadávka sa stala k 04.11.2013 predčasne splatnou v celom rozsahu. Pohľadávka pôvodného žalobcu bola v priebehu konania postúpená na súčasného žalobcu.

9. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

10. Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

11. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

12. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“) (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

13. Podľa § 2 písm. d) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

14. Podľa § 52 ods. 1 a 2 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. (1) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. (2)

15. Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

16. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

17. Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

18. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zák.č. 250/2007 Z.z.“), na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania, b) predávajúci osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti alebo povolania, alebo osoba konajúca v jej mene alebo na jej účet.

19. Podľa § 5b zák.č. 250/2007 Z.z., orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi,

vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

20. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi pôvodným žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola uzavretá úverová zmluva, ktorou pôvodný žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi spotrebiteľský úver vo výške 2.750,- eur. Žalobca je v konaní aktívne legitimovaným z dôvodu postúpenia pohľadávky od právneho predchodcu. Právny vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ, zákona č. 129/2010 Z.z., zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže pôvodný žalobca pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. OZ, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa.

21. Vyššie citované ustanovenie § 5b zák.č. 250/2007 Z.z. je špeciálnym ustanovením k ustanoveniu § 100 ods. 1 OZ, a je treba aplikovať ho prednostne v prípade nároku uplatneného zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorým je aj nárok uplatnený v tomto konaní. Keďže uplatnený nárok je národom zo spotrebiteľskej zmluvy, bol súd v zmysle § 5b zák.č. 250/2007 Z.z. povinný z úradnej povinnosti skúmať, či nedošlo k premlčaniu nároku žalobcu, a teda prihliadnuť na premlčanie *ex offio*, teda aj bez toho, aby sa žalovaný premlčania dovoľával v zmysle Občianskeho zákonníka. Právna úprava v ustanovení § 5b zák.č. 250/2007 Z.z. bola zavedená zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2014, pričom vo vzťahu k tejto právnej úprave neboli prijaté žiadne prechodné ustanovenia. Uvedené ustanovenie je pritom ustanovením procesným, keď orgánu rozhodujúcemu o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (a teda aj súdu) ukladá povinnosť prihliadať na premlčanie aj bez vznesenia námietky premlčania zo strany spotrebiteľa, a preto sa súd najskôr zaoberal možným premlčaním uplatneného nároku bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva žalobkyne.

22. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

23. Pôvodný žalobca využil svoje právo veriteľa a vyhlásil okamžitú splatnosť úveru dňa 04.11.2013, čo v konaní nebolo sporným, čo znamená že v tento deň sa stali splatnými aj splátky, ktoré sa mali stať splatnými až po tomto dátume. Vychádzajúc z uvedeného dátumu, pôvodný žalobca si mohol uplatniť svoj nárok na súde už dňa 05.11.2013, pričom dňa 07.11.2016 (pondelok) uplynula všeobecná trojročná premlčacia doba. Žaloba bola podaná na súde dňa 14.11.2016, teda v čase, keď bol celý nárok zo zmluvy o úvere premlčaný.

24. Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premlčacej doby v zmysle Občianskeho zákonníka, súd ju odôvodňuje nasledovne. Zmluva o úvere, hoci je ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku (§ 497 a nasl.) a predstavuje „absolútny obchod“, sa ako spotrebiteľská zmluva spravuje aj ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď zároveň vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy (podnikateľ - spotrebiteľ) a na nepodnikateľský účel zmluvy, vznikli medzi účastníkmi zmluvy typické občianskoprávne vzťahy. Na zmluvu preto dopadá i ustanovenie § 54 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchýliť od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa a zároveň ustanovenie § 52 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého sa použijú vždy ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, ak je to na prospech spotrebiteľa, pričom odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo

účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Keďže použitie Občianskeho zákonníka je pre spotrebiteľa zásadne priaznivejšie ako použitie Obchodného zákonníka, nie je preto možné aplikovať štvorročnú premlčacia dobu podľa Obchodného zákonníka, ale je potrebné posúdiť otázku premlčania podľa všeobecného právneho predpisu, ktorý upravuje spotrebiteľské právo, a to podľa Občianskeho zákonníka, pričom prípadné dojednanie o použití ustanovení Obchodného zákonníka by bolo podľa § 52 ods. 2 OZ, ako aj § 39 OZ z dôvodu odporovania zákonu, absolútne neplatné.

25. V prípade, že existuje duplicitná právna úprava rovnakých inštitútov súkromného práva (v tomto prípade úprava premlčania) a zároveň boli následne do právneho poriadku SR zavedené ustanovenia na ochranu spotrebiteľa (a to najmä ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a § 52 ods. 2 OZ), súd má za to, že použitie právnej úpravy premlčania podľa Obchodného zákonníka nie je namieste. Z hľadiska historického výkladu a súvislostí medzi ustanoveniami § 54 ods. 1 OZ a § 261 ods. 6 OBZ (pôvodne § 261 ods. 3) je zrejmé, že v čase „vzniku“ ustanovenia Obchodného zákonníka (o tom, že „absolútne obchody“ sa spravujú treťou časťou Obchodného zákonníka), neexistovali ani len základy spotrebiteľského práva, keď pojem spotrebiteľa bol do nášho právneho poriadku zavedený až zákonom č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Ak teda neskôr zavedené ustanovenia Občianskeho zákonníka (rozumej po účinnosti ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d), teraz 261 ods. 6 písm. d) OBZ) ukladajú pri kolízii viacerých ustanovení použiť ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie, súd má za to, že tým nie vylúčený takýto postup ani v prípade „absolútnych obchodov“. Ustanovenia § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 OZ pritom možno zároveň považovať za súčasť špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré ustanovenia majú špeciálne postavenie vo vzťahu k ustanoveniam Obchodného zákonníka, nakoľko riešia práve situáciu kolízie na jednej strane ustanovení príp. zmluvných dojednaní, ktoré nie sú na prospech spotrebiteľa (v tomto prípade premlčacia doba 4 roky podľa OBZ) a na druhej strane ustanovení o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetkých iných ustanovení upravujúcich právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ (premlčacia doba 3 roky podľa OZ), práve v prospech tejto druhej skupiny ustanovení. Súd zastáva názor, že neskoršia právna úprava v rámci spotrebiteľského práva (§ 52 ods. 2, § 54 ods. 1 OZ), teda vylučuje odchýlenie sa od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa, čo znamená, že aj v prípade otázky premlčania sa použijú „všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ“, t.j. ustanovenie § 101 OZ, pretože občianskoprávna úprava ohľadom dĺžky premlčacej doby je pre žalovaného ako spotrebiteľa priaznivejšia, nakoľko je vystavený hrozbe donucujúceho zákroku zo strany súdov po kratšiu dobu.

26. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na to, že veta „na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“ bola do ustanovenia § 52 ods. 2 OZ doplnená až s účinnosťou od 01.04.2015, súd uvádza, že prednostná aplikácia premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka bola daná už pred účinnosťou tejto novelizácie, a to s poukazom na prvú vetu uvedeného ustanovenia § 52 ods. 2 OZ. Súd pritom poukazuje aj na ustálenú súdnu prax v tejto otázke, a to napr. na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9Co/357/2014 zo dňa 30.06.2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23Co/549/2015 zo dňa 23.05.2016, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5CoSr/1/2017 zo dňa 09.08.2017. Ďalej súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/607/2015 zo dňa 20.04.2016, v ktorom odvolací súd k argumentácii obdobnej ako uvádza žalobca, uviedol, že „novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z autentického výkladu zákonodarcu vyplýva, že Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie poníma výkladový status a jeho cieľom je iba expressis verbis vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. V súvislosti s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.03.2013, sp. zn. 6 MCdo/4/2012 súd uvádza, že Najvyšší súd SR v posudzovanej kauze nevyslovil právny názor, že na premlčanie nárokov vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv sa nepoužije úprava priaznivejšia pre spotrebiteľa napr. občianskoprávna v zmysle ust. § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd aj v danom prípade upriamuje pozornosť aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014, podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka,

aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, ktorý namietal postup prvostupňového súdu aj odvolacieho súdu, ktoré oba zhodne v spore zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere aplikovali ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 a na premlčanie aplikovali § 101 Občianskeho zákonníka. Okrem toho súd dáva do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 6 Co 81/2012-279 zo dňa 14.02.2013, ktorý bol na základe sťažnosti predmetom kontroly ústavnosti na Ústavnom súde SR, keď sťažnosť proti nemu bola uznesením č.k. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19.06.2013 odmietnutá, a teda Ústavný súd SR neoznačil takýto postup za ústavne nekonformný.

27. Nakoľko súd bol povinný aplikovať ustanovenie § 5b zák.č. 250/2007 Z.z. ako procesnú právnu normu s poukazom na absenciu prechodného ustanovenia k tejto úprave, a teda bol povinný prihliadnúť na premlčanie nároku voči spotrebiteľovi ex offa, na túto skutočnosť prihliadol, dospel k záveru, že z dôvodu premlčania nároku nebolo možné žalobcovi uplatnený nárok priznať, a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Za premlčané považoval súd aj uplatnené úroky a úroky z omeškania, keďže tvoria príslušenstvo pohľadávky a sledujú jej osud, z čoho možno usúdiť, že vedľajší úrokový záväzok sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok. Z dôvodu uplatnenia nároku po uplynutí premlčacej doby a jeho zamietnutia v celom rozsahu z tohto dôvodu, súd ďalej neskúmal opodstatnenosť tohto uplatneného nároku žalobcu a rovnako neskúmal ani splnenie náležitostí podľa zák.č. 129/2010 Z.z..

28. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

29. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

31. Podľa Čl. 4 ods. 1 a 2 CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. (1) Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. (2)

32. O náhrade trov konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a čl. 4 ods. 2 CSP, čl. 17 CSP, keď žalovanému, ktorá by inak na náhradu trov konania mal nárok, nakoľko bol v konaní plne úspešný, nárok na náhradu trov konania vo výroku II. nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli. Súd má pritom za to, že v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, t.j. v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania, bolo v tomto prípade potrebné rozhodnúť o náhrade trov žalovaného uvedeným spôsobom za použitia čl. 4 ods. 2 CSP (keď potrebného ustanovenia niet), t.j. za použitia princípu racionálneho zákonodarcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
  - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
  - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
  - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
  - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
  - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
  - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.